

Mezgovčani županov dom zapustili. Na potu domov so srečali Jakoba Petka ter so vprašali, kje da ima slunski župan računske priloge. Odgovoril je, da njih nimajo, da on (tudi odbornik) ni vedel, da morajo biti priloge, da njih župan nikoli ni pokazal, da njih on ni videl. Mezgovčani pa so glede večih točk računa imeli svoje pomisleke, na pr. giedé izdatkov za razna pota, plača svetovalcem, živinskih potnih listov, uradnega prostora, zasluzka čistilnega stroja (trijer) itd. Župan Wisenjak si računi za pisarno na leto 59 gld. odškodnine. Glede trijera je postavil v računu stroške, dohodkov pa ni bilo nobenih vpisanih, ko so Mezgovčani dne 3. prosinca t. l. račun pregledovali in prepisavali. Franc Roškar je bil že novembra 1899 vrnil Wisenjaku za občino 20 K posojila. Tega zneska Mezgovčani niso našli v računu! Ga tudi ni bilo med dohodki ali prejemi 1899!

Sadjarjev kažipot.

Ni še dolgo, odkar smo naznanili novo knjižico »Viničarjev kažipot«, t. j. navod, kako je vinograde na novo zasajati in kako jih obdelovati, ki jo je spisal znani g. potovalni učitelj Belé, in ki jo prodaja po 60 vin. komad Dragotin Hribar v Celji. Takrat knjižice nismo mogli podrobneje pogovoriti, ker nam je nedostajalo časa, da bi jo do dobrega proučili; zato smo jo le priporočali; to smo si pač upali, ker nam ime Belé jamči, da je delo dobro.

Tudi danes ne maramo knjižice natančno pogovoriti, danes imamo drug namen. Knjižica je to zares, kar bi po naslovu naj bila, in sicer je izvrsten kažipot. V besedi, ki jo vsak otrok ume, se pripoveduje, kako se zemljišča za nov nasad pripravljajo, kako se zasajajo sadike, katera dela se imajo vršiti prva 3 leta po sajenju in kako, dalje kako se trs naprej odgaja in reže, kako je treba postopati z mladjem po leti, kako se trs okaplje, osipavlje in gnoji, in sicer s hlevskim kakor z umetnim gnojem, kako se rastlinski in živalski škodljivci pokončujejo in končno, kako se je mogoče obraniti neugodnih vplivov vremena, zemlje itd.; skratka viničar izve natanko, kako mu je delati. A g. Belé ne trdi le, tako in tako mora biti in na drugače, ampak on tudi na podlagi globoke znanstvene izobrazbe dokazuje, zakaj se ima vse tako vršiti, kakor svetuje. Človek

Huni so bili grozno divji narod, ki ni hotel delati, ter živel le o ropu in o tem, kar so jim podjarmljena ljudstva pridelovala in plačevala. (O njih je brati tudi v berilih za ljudske šole.) Ti Huni so zraven nekaj Slovanov podjarmili vzhodno polovico Gotov, dočim jim je zahodna odbežala čez Donavo na jug. Pričakovati bi bilo, da se je Slovanom, podjarmljenim po Hunih, godilo grozno slabo. V resnici pa ni bilo tako. Gotje so bili mnogo hujski gospodari. Slovani so namreč marljivo obdelovali polje, vsled tega so jih Huni prav radi imeli in jih niso mučili, dočim so druge sužne narode strašno stiskali. Celo kneze so Slovanom pustili ter od njih samo zahtevali, da so njim plačevali davek, pridelovali živež in v boju s četami pomagali.

O krutosti Gotov priča naslednji dogodek. Gotski kralj Vinitar ni mogel prenašati hunske nadoblasti ter je gledal, da se izpod nje izvije. Da pa svojo moč poskusi, udari poprej na Sloane. Ti ga užugajo. A Vinitar naskoči Sloane drugokrat, in takrat mu je sreča mila. Toda krutemu Gotu ni dovolj, da je zmagal, ampak on da ujetega slovankega kneza Boža z njegovimi sinovi in sedemdesetimi njegovega spremstva na soho pribiti. Nad čimur se je German radoval, nad tem se je zgražal celo poglavar Hunov, Balamber. Ko je slišal, kako je Vinitar ravnal,

bi mislil, kaj tacega je priprostemu človeku težko ali celo nemogoče dopovedati; toda beri Beletov kažipot in djal boš, da se je pisatelj tudi kot metodik skazal mojstra. Knjižica, ki velja 60 vin., je vredna pest zlata, in kdor ima vinograd, naj bi ne bil brez nje.

Kam pa pravzaprav merimo danes, ker smo gori djali, da nam je drug namen, kakor knjižico presojevati? Poleg vinarstva nam je eden glavnih dohodnih virov sadjarstvo; in že opetno smo v našem listu povdarjali potrebo, da se slovenskoštajarski kmet začne resno izobraževati v sadjarstvu. In zdaj smo pri tem, kar hočemo povedati. Ko bi se mogel v roke vzeti »Sadjarjev kažipot«, tako izvrsten, kakoršen je viničarjev, potem bi ne bilo težko se izobraževati v sadjarstvu, gotovo bi vsakemu le bilo v veselje, in vspehi bi ne izostali; toda za sadjarja sedaj primerne knjižice nimamo; kar v tej stroki gleštamo, je zastarelo in se ne razprodaja več. Torej »Sadjarjevega kažipota« bi nam poleg viničarjevega bilo treba, kakor drugega očesa.

Naj g. Bele, ki je vinarjem v prid svoj talent in svojo ljubezen do kmetijskega ljudstva v tako izborni luči pokazal, pero vzame še enkrat v roke ter napiše tudi sadjarjem kažipot; kakor žanje zdaj eno hvalo, tako bo žel potem dvojno. Vemo, da ima g. Bele mnogo opraviti, ali z ozirom na važnost in korist take knjižice smo si vendar upali izreči to prošnjo. Ako pa bi zares ne utegnil, nam naj merodajni može vsaj oskrbijo prestavo Müllerjeve knjižice, ki je tudi nekaj sadjarjev kažipot in ki jo, če se ne motimo, deželni odbor ali deželno kmetijsko društvo prodaja po 1 K komad. Zakaj se ta knjižica sploh ni izdala v obeh jezikih? Samo škoda, da »Sadjarjevega kažipota« že zdaj pred zimo ni, da bi se pri topli peči prebiral in učilo. Do druge zime pa ga naj gotovo imamo v rokah.

Politični ogled.

Volilno gibanje. Nemški konservativci že izražajo po svojih listih nevoljo, da smo postavili v V. kuriji Maribor-Lipnica lastnega kandidata v osebi občespoštovanega gospoda F. Mlakarja. Ali mislijo konservativci, da bomo mi za njimi letali in jih prosili, da smo z njimi volili? Pri zadnji volitvi se niti zahvalili niso za pomoč, sedaj še nas niso prosili. Pa za sedaj bi tudi nobena prošnja ne pomagala,

krenil je na mah z vojsko nanj, ga užugal in naposled osebno s svojo puščico ustrelil; okoli 1.380.*

Bože je prvi slovanski mučenik, ki ga zgodovina pozna imenom — in prvi mučitelj našega rodu je German.

Leta 448. so Huni domovino ob Črnem morju ostavili, šli proti zahodu ter si osvojili današnjo Ogrsko. Vzhodni Gotje, zopet osvobojeni, so si prilastili zemljo od Donave naprej proti zapadu, ob Črnem morju pa so se nastanili Slovani.

Tako je bila do 5. stoletja domovina naših pradedov že precej večja nego izprva; segala je v eni smeri od Vzhodnega do Črnega morja, v drugi od Odre in Karpatov do Dona, povirja Volge in Ilmenskega jezera. Pa tudi mnogoštevilni in silni je bil takrat slovanski rod.

Po 5. stoletju pa se pri Slovanih začnejo daljše razselitve in zato se hočemo sedaj nekoliko ustaviti ter svojim bralcem pripovedovati, kako so naši pradedje živeli na zemlji, ki so si jo bili do približno leta 500 po Kr. r. osvojili.

* Bože je gotovo skrajšana oblika imena Božidar ali drugega aličnega.

kajti mi ne moremo voliti s stranko, ki ima v svojem programu nemščino kot posredovalni državni jezik. Naš kandidat ostane torej gosp. Fr. Mlakar! — Na Kranjskem kandidirajo socialdemokrati v V. kuriji Josipa Kopača, upravitelja v Trstu, liberalna stranka pa učitelja L. Jelenca. — Politično društvo »Edinost« je postavilo 14. t. m. kandidatom v V. kuriji dr. Rybača za Trst in dr. Laginjo za Istro.

Voditelj mladočeške stranke dr. Herold bode dne 22. t. m. star 50 let. V Pragi in njegovem volilnem okraju se prireajo za ta dan velike svečanosti, ki bodo pokazale, kako časti narod najboljšega zagovornika svojih narodnih pravic.

Avstrijski poslanik pri papežu. Brezverski listi se srdito zaganjajo v sedanjega avstrijskega poslanika pri papežu grofa Revertera. Nadškof vrhbosanski dr. Stadler je namreč dobil pred kratkim iz dvorne pisare karalno pismo, ker je izrekel v Zagrebu pri katoliškem shodu željo, naj bi se Bosna kmalu tesno združila s Hrvatsko. Predzadnji teden pa je romal dr. Stadler v Rim ter bil tam od papeža zelo ljubeznjivo sprejet. In to sedaj brezverske liste hudo peče. Pravijo, da so papež ga vsprejeli le radi tega tako ljubeznjivo, ker je dobil ono karalno pismo. Grof Revertera pa baje ni hotel ali ni mogel uplivati pri papežu, naj ga tudi papež pokarajo. Zato hočejo sedanjega poslanika odstraniti. Resnica pa je, da so papež vsprejeli dr. Stadlerja le radi tega tako pristržno, ker ga ljubijo in spoštujejo, ne pa iz kakih ozirov na ono pismo.

Svoboda na Ogrskem. Naučni minister je ukazal, da naj se šolskim otrokom v Szegedinu razlaga krščanski nauk v mažarskem jeziku, dozdaj se je poučeval krščanski nauk v srbskem jeziku.

Razkralju Milanu se toži po Srbiji. O spravi so zadnji čas pisali razni listi. Uradno poročilo pa oporeka vsaki spravi. Kralj Aleksander je trdno sklenil, da zavoljo miru v deželi ne dovoli roditeljem preko meje.

Vojska na Kitajskem. Poroča se, da se je na kitajskega cesarja poskusil izvršiti napad na potovanju v Sianglu. Napadovalec pa je bil prijet, predno je mogel cesarju kaj žalega storiti in na mestu obglavljen. — Naša nadvojvodinja Marija Jožefa je podarila vojakom v Kini 10.000 smodčic in 5000 smodk.

Dopisi.

Od Marije Snežne na Velki. Odkar g. nadučitelja Majcena ni več, se je pri nas posebno z ozirom na šolstvo popolnoma izpremenilo, žalibog na slabo. Pokojni gospod so bili 42 let med nami, v tem času 36 let sami v šoli; otroci naši so se vzgajali v strahu božjem in zraven izvrstno naučili vsega, kar jim je za prihodnost treba znati. Daleč na okrog ni bilo take šole, kakoršna je bila gospoda Majcena; zato so pa tudi stariši drugih župnij svoje otroke kaj radi v šolo pošiljali k Mariji Snežni. Uk je bil slovenski, vrh tega pa se je vsak nemški še toliko navadil govoriti, kolikor treba, da ga Nemec ne ukani. Vedno so se cmureški liberalni prusaki zaletavali v gosp. nadučitelja, a oni so stali kakor skala. Toda tudi ta skala se je enkrat vendar razrušila, in od tistihmal gre pri nas od dne do dne na slabše. O nasledniku g. Majcena ne moremo govoriti, mrtev je, in Bog mu bodi milostljiv. Izpregovoriti hočemo o drugem nasledniku, o sedanjem nadučitelju. Dobil je pred par leti pri nas službo zato, ker slovenski ne zna in ker je slovensčine sovražnik. Bili so vrli slovenski prosilci, ali cmureškemu okrajnemu in graškemu deželnemu šolskemu svetu ni do tega, da bi se otroci kaj naučili, ampak njemu le gre za to, da se ljudstvo nemči ter da se narodna meja potisne dalje na jug. In v to svrhu je bil sedanji nadučitelj najpripraviša oseba; od slovenskih starišev rojen, je pred kakimi 25 leti naredil izpit iz

slovenščine, potem pa vedno služboval na Nemškem, ter se navzel nemškega duha in sovražstva do slovenstva, zraven pa se materinščini svoji tako odvalil, da jo le še za silo lomi. Otroci se pri njem, ki njih jezika ne zna in noče govoriti ter samo nemški občuje, naučijo le jako malo. Nadučitelju našemu pa ni dovolj, da nam sam dela škodo, ki se ne da popraviti nikdar, on hoče to škodo še potrojiti. Dela namreč na to, da bi na naši šoli tudi še bili nastavljeni njegova žena, ki je nekdanja učiteljica, in njegova hči, ki misli prihodnje leto učiteljico dovršiti. Seveda nobena ne zna niti besedice slovenski. Suplentinja, ki jo imamo, bode se brž možila, in tako bi postalo prvo mesto prazno. Drugega se pa ni, tisto bi se moralo še-le ustanoviti, to se pravi, šola bi morala postati štirirazredna. Da pa se to kmalu zgodi, dela nadučitelj sedaj na vse kriplje. Toda dvomimo, da bo mogel svoje nakane tako lahko izvesti. Povemo mu, da bomo že našli pravo pot. Čemu pa so poslanci?

Črnagora pri Ptuj. (Slomšekova slavnost.) Slomškovih slavnostij je bilo letos že toliko, da lahko rečemo: to je splošen praznik Slovencev. Od vseh strani prihajajo poročila o teh slavnostih; nekatere so zares velikanske. Na stotine naroda se zbira, da bi poslušal, kako imeniten domoljub je bil nepozabni škof Slomšek in da bi se navdušil v teh žalostnih časih.

Slomškovke vrline ga ogrevajo, njegovo ime ga elektrizuje. Ljudstvo samo govori, da še takšnega škofa nikdar nismo imeli; to je bil svet mož, pravi slovenski apostol! Ni čuda torej, da se te domoljubne slavnosti vršijo sijajno tudi v neznatnih krajih.

Črnagora je majhen trg, ali znan je radi Božje poti, kamor prihaja že od davnih časov na tisoče pobožnih romarjev. Prekrasna cerkev, čudovito lepa lega, čarobni razgled, vse to je tako mično in vabilno, da ti ne gre iz spomina in da rad obiščeš ta divni kraj ob vsaki priliki. Taka prilika je bila tudi dne 7. oktobra. Bil je shod, vrh tega pa smo slavili še tri praznike: blagoslavljanje prelepe nove šole, cesarjevo 70letnico in Slomškovovo stoletnico. Črnagora je bila ta dan vsa praznična. Cesarske, slovenske in avstrijske zastave so plapolale, možnarji so grmeli dol proti nemčurškemu Ptuj, kakor pred petstoletji iz črnogorskega taborja na divje Turke; haloški godeci so igrali cesarsko pesem, krasni »Naprej« in druge. Obhajali smo zares prelep praznik. Došli so gostje iz Stoperc, Žetal, Majšperga, Studenic, Crkovec, Sv. Lovrenca, Hajdine, Ptuj. Gg. učitelji so jako lepo peli. Hvala jim!

Solčava-Luč. To je zadnji kot lepe Savinjske doline. Pa najsi je zadnji, vendar se šteje mej prve po svoji lepoti. Pa tudi zapuščen ni tako ta kot, kakor smo videli in slišali. Na Šmihelovo nedeljo je bila lepa slovenost v Solčavi in na Rožnivenško nedeljo v Lučah. V Solčavi je prikorakalo čez šestdeset starih vojakov pod poveljstvom pet in šestdeset let starega Ošepa, kateri je bil v več vojskah, z godbo v cerkev in je pozneje imelo sedemdesetletnico cesarjevo in stoletnico Slomškovovo, pri kateri je o cesarju govoril gosp. kapelan, o Slomšku pa kmet Klemenšek. Veseli nas posebno zadnji; zakaj mi spoznavamo, kaj lahko vse kmetje dosežejo s čitanjem, ako namesto, da bi po krčmah posedali in za tako slabo vino, ki ga prekupci zdaj v naše kraje pošiljajo, denar zapravljajo, doma berejo knjige in časopise, katerih imamo Solčavčani v veliki množini in sicer same krščanske, razen starega Prodika, ki je mej nami s slabim »Rodoljubom«, bela vrana po domače rečeno. Pa tudi Lučani so pokazali na Rožnivenško nedeljo, da so Slovenci zvesti svojemu cesarju. Lepo jih je bilo videti, kako so z godbo »maširali« na čelu jim na konju zapovednik župan Rajmund, ki se trudi za blagor občine in ugleda našega kraja, v cerkev in po službi božji na odločen kraj, kjer jim je domači dušni pastir

razložil pomen slavnosti: cesarjeve sedemdesetletnice in stoletnice Slomškovke, ki je tako lepo opeval naše planine:

»Košata Radoha, visoka Ojstrica,
Gorjata Rinka in zobata Olševa
Povzdigajte Slovincem bistre glave
Naj bojo vrli sini Slave!
V nebese kažejo mogočni velikani
V nebese vzdigajmo mi sree in oko
Slovincem luč naj sveta vera bo.
Le bistrimo si glave, ne dremajmo zaspani
Drugim rodod prodani«.

Da nismo v tem kotu zaspani, kažejo te slovenosti in da ne dremamo, je tudi pokazalo se 9. in 10. t. m. v Solčavi in Lučah, ko smo po dolgem pisarjenju vendar prišli do tega, da se bo tu vršilo licenciranje bikov za naše zadrage, ki so kmetom v največjo korist, kar se je že v Lučah pokazalo, ko je zadruga prodala tri bika plemenjake za Slov. Bistriški okraj. Omenjena dneva sta imela v Solčavi in Lučah gg. potovalna učitelja Jelovšek in Bele poduk vsak v svoji stroki. Tega sta se tudi vdeležila načelnik in podnačelnik okrajnega gornjegrajskega zastopa in si pri tem ogledala ceste in pokazala, da se zanimata za naše potrebe. Dragi rojaki, le delajmo skupno za blaginjo ljudstva in pokažimo svetu, da smo za napredek — toda brez liberalnega firneža. Zato tudi naravnost povemo, da Kač pri nas nema nobene besede, in je bilo predržno rečeno na celjskem zapnem shodu, da »govori v imenu savinjskega prebivalstva, da si želi drugega poslanca in ne več Žičkarja«. Naš poslanec je bil in bo Žičkar in s tem basta. Zatorej držimo se besedi in izvršujemo jih v djanju, katere je naš Slomšek zapisal v spominsko knjigo solčavsko:

»Povzdigajte Slovincem bistre glave
Naj bojo vrli sini Slave.
V nebese vzdigajmo sree in oko
Slovincem luč naj sveta vera bo.
Le bistrimo si glave, ne dremajmo zaspani
Drugim rodod prodani«.

Iz Vuzenice. Evo nekaj malega iz stare Vuzenice! Pretečeno nedeljo je naredilo slavno pevsko društvo marnberško izlet k nam v Vuzenico. Čeprav je bilo precej neugodno vreme — začelo je ob štirih deževati — vendar se niso vrli Marnberžani ustrašili pota in vremena, ter so v obilnem številu prišli v staro Vuzenico, nas razveseljati s svojimi milimi glasovi. V gostilni g. Mravljaka, vrlega narodnjaka vuzeniškega, so nam zapeli prav mnogo pesmic, deloma iz »Lavorike«, deloma pa iz pesmarice družbe sv. Mohorja. Res, iznenadili so nas s svojim obiskom, še bolj pa s svojim petjem. Če pomislimo, kako žalostne narodne razmere so tukaj v dravski dolini, in če pomislimo, da marnberško pevsko društvo šteje še le dva meseca svojega obstanka, se pač moramo po vsej pravici čuditi izrednemu napredku slav. društva. Nismo se mogli zadosti naučiti, da sl. društvo razpolaga s tako izvrstnimi močmi, s tako izbornimi pevci, ki so se v tem kratkem času svojega obstanka naučili toliko pesmic, ne samo lažjih, ampak tudi težjih, kakor na pr.: »Jadransko morje« itd. Izborni uspeh je pripisovati le marljivosti pevskega vodja in pevcev, ki složno in z mladeniško navdušenostjo gojijo slovensko petje. — Torej slava mlademu marnberškemu pevskemu društvu! Vivat, floreat, crescat! Prisrčna zahvala za vesele urice, ki ste nam jih priredili se svojim milim petjem! —n.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Za volilno dobo. Na mnogobrojna vprašanja odgovarjamo, da pri nas na Štajarskem volitve za državni zbor v kmečki in peti skupini niso direktne in tajne, ampak pri nas se volijo volilni možje. In ti volilni

možje se le volijo poslanca. Kdor je volilni mož za kmečko skupino, lahko je tudi volilni mož za peto skupino. Narobe pa ne velja popolnoma. Le isti volilni možje pete skupine so lahko volilni možje v kmečki skupini, ki so volilci v kmečki skupini. Volilec v kmečki skupini je, kdor plačuje vsaj 8 kron direktnega davka, volilec v peti skupini je vsak možki državljan, ki je dopolnil 24. leto, naj plačuje kaj davka ali ne. — Kmalu bodo volitve volilnih mož. Somišljeniki, glejte, da bodo izvoljeni za volilne možje sami zanesljivo katoliški, zanesljivo narodni in značajni možje!

Imenovanje. Sodni adjunkt Neubauer vitez Brandhausen je prestavljen iz Velikovca v Maribor, dr. Venig iz Voitsberga v Ptuj. Oba sta Nemca. — Avskultant gospod dr. Cvetko, naš štajarski rojak, je imenovan sodnim pristavom v Metliki. Nasi Slovenci morajo na Kranjsko, da nam potem lažje urivajo Nemce.

Iz šole. Nemško šolo v Štoréh pri Celju je vzela dežela v svoje oskrbovanje. Stalno nameščen za meščanske šole v Mariboru je č. g. A. Čizek. Nadučitelj v Polju je postal g. Anton Gradišnik učitelj v Št. Vidu pri Planini. Učitelj v Ostervicu g. Ivan Jezovšek je postal učitelj v Št. Lovrencu pri Prozinu, učitelj v Dolu gsp. Ivan Polak je premeščen v Hrastnik, gospica Liza Klemenčič iz Dobernika v Št. Jederto nad Laškim, stalno nameščena je pri Sv. Marjeti pri Laškem gca. Ana Steska, iz Št. Andreja v Slov. goric. je premeščena gospica Marija Danko v Št. Ilj nad Mariborom. Učiteljica ročnih del bo v Planicah gospa A. Škrbinšek, v Turji gospa J. Gnus iz Dol.

»Štajarc« v žalosti. Okoli »Štajarca« vlada velika žalost. Njegova starejša sestra »Petauerca« je namreč izdihnila. Ker je »Štajarc« sedaj vsled žalosti še bolj kot drugokrat »zmešan«, zato mu iz usmiljenja prihitimo na pomoč ter mu svetujemo, naj napravi naslednje mrtvaško naznanilo:

Podpisani tužnim srcem naznanja, da je moja sestra, neslavna

„Petauerca“

po dolgotrajnem, jako hudem obrekovanju slovenskega naroda na sušici naročnikov preminola. Opravila, ki jih je imela pokojnica, izvrševal bo odslej podpisani. Na skorajno svidenje!

»Štajerc«

po domače »giftna krota«.

Kako širijo »Štajarca«. Kadar izide katera štev. tega protiverskega nemčurskega lista, ga v veliki množini raznašajo po Ptuj. Po sili ga vrivajo tudi vsem ženskam, ki prodajajo na glavnem trgu. Marsikdo v ptujski okolici ga ima, ker so mu ga vsilili. Naročniki »Slov. Gosp.« ga večkrat dobé zajedno z Gospodarjem pod istim zavitkom. Ali to delajo na c. kr. pošti v Ptuj? Mi Slovenci odločno protestujemo zoper tako vsiljivost in nesramnost. Rodoljubi, poučujte povsod naše ljudstvo, kdo da je »Štajerc«. Proč s takim listom, ki bi rad naše ljudstvo zvesto ohranil nasprotnim trgovcem, da bi še dalje poljubljali sibo, ki ga že toliko let bije. Vzdravimo se in spoznajmo vendar zvite nakane nasprotnikov!

Pri Veliki Nedelji siri »giftno kroto« ali »Štajerca« ondotni trgovec Jurij Škorec, kateri živi izključno od slovenskih grošev. Vsake številke dobi po 40—50 proizvodov. Ako Škorec nima pravice za kolportajo, mu bomo mi kmalu zapeli eno lepo pesem. Namestnik državnega pravdnika v Ormožu, ki je pokazal proti nekaterim udeležencem Slomškovih slavnosti v Ormožu tako odločen nastop, bo tudi v tem slučaju dobil prilžnost za tako nastopanje.

Demantno ali biserno poroko sta obhajala pri Sv. Juriju ob Taboru dne 15. okt. Florijan in Terezija Brišnik. Bilo je navzočih